

עין משפט ונר מצוה

לֹא אֶבְרָא בִּדְמֵי פִּיגְמָהְלִי טוֹמָאֵת אוֹכְלִין הִלְכֵּה ד:

לֹא הָ מִיּוּ פִיד מַהֲלָכַת שְׁחִטָּה הִלְי יג טוֹשֵׁעַ יִיד סִי ב צַעֲרָי: לח ו מִיּוּ פִי"א שֶׁס הִלְי צַמַּג לֹאִין קִלּו טוֹשֵׁעַ יִיד סִי מו:

לִבָּ ד מִיּוּ פִי"ב מַהֲלִי טוֹמָאֵת מַת הִלְי ג: כ ח מִיּוּ פִי"א מַהֲלָכַת אוֹסוּרֵי בִינָה הִלְי יב: כא ט מִיּוּ פִי"א מַהֲלִי שְׁאֵר אֲצוֹת הַטּוֹמָאוֹת הִלְכֵּה ח: כב י מִיּוּ שֶׁס הִלְכֵּי יב:

שיטה מקובצת

אן מטמאה טומאת אוכלים. נ"ב עי' תוס' לעיל דף כ"ב: **ב**ן טעמא דצריכה מחשבה משום: **ג**ן אבל בכרכים תנן בבכורות דאין צריכין: **ד**ן ולהכי הוי כפורש מן החי שאסור: **ה**ן בעי ר"א מתניא: **ו**ן כיון דאינה מטמאה טומאת [נבלות] חיה היא ומצלת או דלמא: **ז**ן אבל נתכנס מאיליו כגון שהכניסוהו תינוקות או חיה אחר הפשט:

קבא:

הואיל ויכול לגוררה ולהעמידה על פחות מבזית. פ"ה שיכול לחומכה בחמיכות קטנות פחותות מכזית בעודה מפרכסת ולא היה צריך לפרש כן אלא אפילו חמיכות גדולות ובלעד שלא יהיו אברים דבשר מן החי לא מטמא כדאמר לקמן צפרקין (דף קמח:) ועל הנזלה הוא דקאמר צריך ששייר ויעמיד על **ו** (טומאה) פחות מכזית: **וּלְהַעֲמִידָה עַל פְּחוֹת מְבוּיֹת.** ואל"ת השתא נמי

סופו לטמא טומאה חמורה כיון דאילו מנטרף ליה עם חלי זית אחר מטמא כדאמר פ' דס שחיטה (כריתות דף כה.) וי"ל דהתם נזנלה שמתה לגמרי מהני צירוף אצל הכא הואיל וסופו לטמא טומאה חמורה אחר שתמות שילרפנה לכזית לא אמרי: **וּמִי אִמַּר חֻזְקִיהָ הָבִי.** דחזקיה אחזקיה **י**ניחא ליה לאקשווי אע"ג דהוי מזי לאקשווי בלאו הכי ממתינתין דקתני אצל לא טומאת נבילות אחזקיה דאמר מתה היא: **נַחֲרָה אִין בַּה טוֹמָאָה שֶׁל בָּרוּם.** היינו נמי אין מטמאה טומאת אוכלין דקתני גבי שחט זה סימן אחד אלא משום דלא עשה זה דרך שחיטה נקט האי לינשא כלומר נחרה **י** והתם פשוט דאין זה טומאה כלל כיון דלא ענד כלל דרך שחיטה: **וְעוֹבֵד כּוֹכְבִּים שֶׁשָּׁחַט בַּחֲמָה טְהוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל.** נדומא נקט דאפי' לישראל דבשחיטה תליא מילתא אבר הפורש ממנה כפורש מן החי: **אֲבִי אִמַּר אֵינָה מִצַּתְל בּוֹ.** וטעמא משום דכי חיה היא לכל דבריה ולכן רוצעה חייב ומי"מ מטמא טומאת אוכלין כיון דבת אכילה היא ובקונט' פירש משום דלחומרא ותיימה אי ספיקא היא אמאי רוצעה חייב: ^א

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

שסופה לטמא טומאה חמורה. אדם ובגדים אם יאכלנה הילכך אינה צריכה הכשר דילפינן מורעים. וטעמא **ז** דמחשבה משום דסתמא לאו לאכילה קיימא ובכפרים קיימינן שאין רגילים לאכול עופות אצל בכרכים תנן **ב** (עוקצ'ס פ"ג משנה ג) דאין צריכין מחשבה דסתמא לאכילת עוזדי כוכבים עומדת: **אִמַּר חֻזְקִיהָ**

שאינ מתניטין דבמפרכסת קיימינן שעדיין אין זה טומאה חמורה וסופה נמי שמא לא תבא לידי טומאה חמורה שהרי הוא יכול לגוררה לגירורים דקים פחותים פחותים מכזית עד שמכלה כולה ושוב לא תטמא טומאת נבלות אצל נבלת עוף טהור כבר מתה וראויה לטמא טומאה חמורה: **וּמִי אִמַּר חֻזְקִיהָ הָבִי.** אלמא סבירא ליה לחזקיה הא דמתן דאין טומאת נבלות צמפרכסת: **שַׁחַט צֵה.** בטמאה: **אֵינָה לֹאֲכִימִי.** אין כן נח

מחרי עליה משום אבר מן החי וי"ש בטורה דליכא מידי דלישראל שרי ולעובד כוכבים אסור ואפילו רבי יוחנן מודי זה בטורה: **א"ל מודה חזקיה דאינה מטמאה כנבילה ואע"פ שמותרת לבני נח דילמא מכלל חיה ולכלל מתה לא באת ובטומאת נבלות כווסיה. דאסורה לבני נח: **סַפְּנִי רַב אוֹשְׁעִיא טוֹמָאֵת אוֹכְלִין.** אם נגעה בשרץ וחזרה ונגעה באוכלין הואיל וישראל שחטה שחיטה מעלייתא וחישב עליה להאכילה לעובד כוכבים כרפרישת לעילי' **: כפורש מן החי.** ומטמא מיד כאצר מן הנזלה דאמרי' זהאי פירקא (לקמן דף קמח:) אבר מן החי מטמא כנזלה: **וּבִשְׂר הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנָּה כְּפוֹרֵשׁ מִן הָחִי.** אין זו טומאה דבשר הפורש מן החי טהור ולהכי הוי חזקמן החי שאסור לבני נח: **אִפִּילוּ לֹאֲחֵר שְׁחָלָה נִפְשָׁה.** הואיל ונתקח מחיים והיינו כר' יוחנן: **שַׁחַט צֵה אֶחָד אֵינָה מִטְמָאָה טוֹמָאֵת אוֹכְלִין.** דלא אשכחן היתר אכילה דכוותה לא לישראל ולא לבני נח וכן צמורה ועודה מפרכסת: **מִטְמָאָה טוֹמָאֵת אוֹכְלִין.** הואיל ויש היתר אכילה דזוגמתה אם שחטה ישראל השתא נמי מהניא לה הך מחשבת עובד כוכבים לצורך ישראל לשיייה אוכל: **בַּמָּקוֹם שֶׁאִין עוֹשֶׂה אוֹסֵה טַרְפָּה.** כגון חלי קנה: **שַׁחַט יִשְׂרָאֵל.** וגמר עובד כוכבים הואיל וגמרו ציד עובד כוכבים טרפה: **יִפֵּה יִפֵּה.** יותר מצער אחר מפני שלא הספיק דמו לנאת וכשחותכו נבלע בתוכה לפי שכשהזהמה מויליאה נשמה היא מתאנחת ומוילי' דמה יפה: **וּמִמַּסִּין לֶה עַד שְׂחָלָה נִפְשָׁה.** כדתינא בחרצב מיתות (פסהד'ין דף**

סג.) מנין לאוכל מזהמה קודם שתלך נפשה שהוא בלא תעשה שנאמר וַיִּקְרָא יְיָ לא תאכלו על הדם ואסמכתא דרבנן בעלמא היא: **אֶחָד עוֹבֵד כּוֹכְבִּים וְאֶחָד מוֹתֵרִים צוּ.** דהואיל ומותר לישראל הותר אף לעובד כוכבים דליכא מידי דלישראל שרי ולעובד כוכבים אסור. אצל הך דלעיל שחיטת טמאה וכן שחיטת עובד כוכבים בטורה אין זה היתר לישראל ולעובד כוכבים נמי לא משתריא דחיה היא: **מִסְּיַע לִיָּה לִרְב אִידִי.** הא דקתני שאף העובד כוכבים מותר צו: **סִינְרִיא.** בשר זה טוב לרפואה: **צַעֲי רַבִּי אֱלֵעֶזֶר.** יאמתניטין דישתאל בטמאה ועובד כוכבים בטורה דטעמא דמשוינן לה אוכלא משום שחיטה היא דהא נחריה אין זה טומאה: **שָׁה צֵה אוּ דַרְס מַהוּ.** מי הוי כנחירה ולא מטמאה: **דַּנְהֵמָה טְהוֹרָה.** כאילו מטהרה לאכילה: **לִמְאִי.** הלכתא קא דייק כולי האי הכשר שחיטה בטורה: **: מַהוּ שְׂחָלִיל עַל הַנּוֹלְעִין שְׂחֻתוֹכָה.** ישראל בטמאה ועובד כוכבים בטורה ומפרכסת ובלעה כלים צחייה והרי היא בזהל המת מהו שתגיל עליהן כדאמרן בזהמה המקשה (לעיל דף קא ע'א): בלע טבעת טהורה ונכנס לזהל המת לא נטמאה הכא מאי כיון דאינה מטמאה טומאת ונבלות חיה היא **(ה)** או דילמא כיון דמטמאה טומאת אוכלין אינה מגלת דלאו בלוע הוא. ובישראל בטורה לא מיבעי לן דודאי אינה מגלת הואיל ואף באכילה מותרת ועובד כוכבים בטמאה פשיטא לן דמגלת הואיל ואין זה טומאה של כלום אלמא חיה היא: **א"ל מטמאה טומאת אוכלין.** אלמא מתה היא: **וּמִגַּלַּת.** בתמיה: **אִמַּר אֲבִי אֵינָה מִגַּלַּת כּוֹ.** לחומרא: **חִיִּיב.** מיתה צמיד וחטאת בשוגג: **וְהוּא שְׂכַנְסוּ.** דגלי דעתיה דלא בטליה מעיקרא אצל נתכנס מאליו ויכמו שכנסוהו תינוקות אחר הפשט לא הואיל ובטל מתחלה ונעשה עור תו לא הדר הוי בשר דלטומאת אוכלין הוא דמהניא מחשבה לשויה אוכלא דאפילו עור ששלקו מטמא טומאת אוכלין ^[לעיל עו:] אחרי שעשאו כך אצל לשויה בשר לא: פלוגתא

מסורת הש"ס

אן [מספסתא אהלות רפ"ב], **ב**ן לעיל יט: **ג**ן לעיל יט: **ד**ן [ויקרא יא], **ה**ן [ע"א ד"ה השחטן], **ו**ן [בטורה רש"י], **ז**ן [מ"ו, ח] **ח**ן **ז**ל התם בלא וי"ו. מהרי"מ,

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ומי וכו' נוחא ליה. עי' לעיל דף קעז ע"ב תוד"ה ומי:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מהו שחטין וכו' חיה היא ומצלת או דלמא:

מוסף רש"י

הרוצה לאכול כו'. משום דמעלי כדאמר לקמן בסמוך הרוצה שיכריא ^{(י' (ועי' ג.)}. מבית שחיטתה. שאינו מחוסר הפשט ויכול לחותכו מיד קודם יציאת הנפש וממסין לה עד שתלך נפשה, דאמרינן בחרצב מיתות (פסהד'ין סג.) מנין שאסור לאכול מן הבהמה קודם שתלך נפשה מ"ל לא תאכלו על הדם ^(ועי' ג.). אחד עובד כוכבים כו'. ולא אמרינן במיתה תליא מילתא והוא אבר מן החי לגבייהו ^(שם). ומדיחו יפה יפה. מפני שעדיין נבלה הדם לנאת ולא ילך ^(שם).